

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 16, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. M. Pinar, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:2463](#) 16-07-2026

Hof spreekt faillissement uit van Na Brasa

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1832](#) 07-07-2026

Uitwinning borgtocht niet onrechtmatig: bank hoefde geen pandrecht op IE-rechten te vestigen om vordering op borg te verkleinen

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1998](#) 07-07-2026

Deurwaarder krijgt waarschuwing opgelegd vanwege oneigenlijke drukuitoefening faillissementsaanvraag

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:21050](#) 21-07-2026

Hoger beroep tegen beschikking ex artikel 69 Fw

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:9147](#) 16-07-2026

Faillissementsverzoek OM wegens openbaar belang toegewezen bij cryptoplatform Knaken

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:8480](#) 14-07-2026

Verzoekster niet-ontvankelijk in faillissementsverzoek en verzoek heropening vereffening

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:4561](#) 14-07-2026

Zoon is geen huur of gebruiksvergoeding verschuldigd aan de curator van zijn vader

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:9155](#) 02-07-2026

WHOA. Afkondiging afkoelingsperiode en ambtshalve aanstelling observator

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:4530](#) 23-06-2026

Afwijzing faillissementsverzoek: steunvordering te laag en voorgestelde betalingsregeling voldoet

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:5772](#) 17-06-2026

Eindvonniss rechtbank na antwoord op prejudiciële vragen Hoge Raad wettelijke rente en wettelijke verhoging loon

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:6235](#) 17-06-2026

Incidentele vordering tegen opvolgend curator wordt afgewezen omdat deze geen partij is geworden

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:18515](#) 10-06-2026

Ten onrechte verwijzing naar renvooiprocedure

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:4523](#) 09-06-2026

Toewijzing faillissementsaanvraag: pluraliteit volgt uit jaarrekening 2024

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:4853](#) 28-04-2026

Faillissement na verzet vernietigd, niet summierlijk gebleken van vordering pensioenfonds

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:8315](#) 08-04-2026

Curator schiet tekort in eigen verplichting om administratie veilig te stellen. Met wenk

RECHTSPRAAK

Hoger beroep tegen beschikking ex artikel 69 Fw

De rechtbank verklaart een schuldeiser grotendeels niet-ontvankelijk in zijn verzoeken over onderzoek, informatieverstrekking en verkoop van intellectuele-eigendomsrechten, omdat deze verzoeken buiten de reikwijdte van artikel 69 Fw vallen. Voor zover wel een bevel aan de curator werd gevraagd, oordeelt de rechtbank dat voldoende onderzoek is verricht en er geen aanleiding bestaat voor nader onderzoek naar mogelijke boedelactiva.

In de faillissementen van [bedrijf 1] B.V. en [bedrijf 2] B.V. stelde schuldeiser 4ML B.V. hoger beroep in tegen een beschikking van de rechter-commissaris op een verzoek ex artikel 69 Fw. Aanleiding vormde een geschil over de vraag of een titaniumdioxidevrije verfformule (RWP203) en de daarop betrekking hebbende intellectuele-eigendomsrechten tot de faillissementsboedels behoorden. Volgens 4ML B.V. was RWP203 slechts een doorontwikkeling van een eerdere formule (RWP100) en werd de boedel benadeeld doordat de curator RWP203 niet als boedelactief aanmerkte.

4ML B.V. verzocht onder meer om nadere toelichting van de curator, beoordeling van het verkoopproces van de intellectuele-eigendomsrechten, inzicht in (potentiële) kopers en aanvullend onderzoek naar mogelijke boedelactiva. De curator voerde aan dat reeds uitgebreid onderzoek was verricht, waaronder chemisch vergelijkend onderzoek en accountantsonderzoek bij een gelieerde vennootschap. Daaruit was volgens hem niet gebleken dat RWP203 tot de boedel behoorde of dat er sprake was van inbreuk op rechten van gefailleerden.

De rechtbank overweegt dat artikel 69 Fw uitsluitend is bedoeld om schuldeisers invloed te geven op het beheer van de boedel door de curator en niet om toezicht uit te oefenen op de wijze waarop de rechter-commissaris zijn toezichthoudende taak vervult. Verzoeken die erop zijn gericht de rechter-commissaris iets te laten beoordelen, informatie te verschaffen of zijn toezicht op een bepaalde manier uit te oefenen, vallen daarom buiten de reikwijdte van artikel 69 Fw. Dat geldt eveneens voor verzoeken die in wezen strekken tot het verkrijgen van

informatie voor een individuele schuldeiser. Voor deze onderdelen wordt 4ML B.V. alsnog niet-ontvankelijk verklaard.

Ten aanzien van het verzoek om nader onderzoek naar mogelijke boedelactiva overweegt de rechtbank dat de curator reeds onderzoek heeft laten verrichten, waaronder een vergelijkend chemisch onderzoek naar RWP100 en RWP203 en een accountantsonderzoek bij de gelieerde vennootschap. Die onderzoeken hebben geen voldoende aanknopingspunten opgeleverd voor de conclusie dat er sprake is van hetzelfde product, van inbreuk op boedelrechten of van schade voor de boedel. Gelet op de kosten-batenafweging die de curator bij de afwikkeling van het faillissement moet maken, mocht de rechter-commissaris daarom afzien van het bevel tot nader onderzoek of aanvullende maatregelen.

W.P.IJ. Overgoor, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 21-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:21050

Zaaknummer: C/09/23/90 F en C/09/23/91 F

Rechters: G.H.M. Smelt

Advocaten: M.A. Poelman

Wetsartikelen: 69 Fw en 67 Fw

RECHTSPRAAK

Incidentele vordering tegen opvolgend curator wordt afgewezen omdat deze geen partij is geworden

De rechtbank wijst een incidentele vordering ex artikel 223 Rv af waarmee eisers een verbod wilden verkrijgen tegen een opvolgend curator. De opvolgend curator was geen partij in de procedure geworden.

Eiser 1 is een stichting naar Nederlands recht met een vordering van ongeveer 2,4 miljoen Amerikaanse dollar op een voormalig zakenpartner van haar bestuurder (eiser 2), vastgesteld bij vonnis van de rechtbank Amsterdam uit 2017. Er is een gedeelte van deze vordering voldaan.

De voormalig zakenpartner heeft in 2024 het faillissement van eiser 1 aangevraagd bij de arbitragerechtbank in Moskou. Eiser 1 heeft tevergeefs hoger beroep en cassatie ingesteld bij de Russische Federatie. De curator van eiser 1 heeft na het faillissement aangekondigd de vordering van eiser 1 op de voormalig zakenpartner te gaan veilen.

Bij kortgedingvonnis van 4 december 2025 werd gedaagde op vordering van eiser 1 en eiser 2 verboden tot uitwinning van enig vermogensbestanddeel van eiser 1 over te gaan, totdat in een bodemprocedure onherroepelijk over de rechtsgeldigheid van het Russische faillissement is beslist.

Bij beschikking van 13 februari 2026 heeft het Hof van Arbitrage te Moskou gedaagde ontheven van haar taken als curator en een nieuwe curator benoemd. Deze nieuwe curator heeft de veiling opnieuw geagendeerd. Omdat het kortgedingvonnis uitsluitend de oorspronkelijke curator bindt en niet uitdrukkelijk een opvolgend curator, en een verstekvonnis in de hoofdzaak mogelijk pas na de veiling zou worden gewezen, hebben eiser 1 en eiser 2 bij incidentele vordering van 6 mei 2026 op grond van artikel 223 Rv een vergelijkbaar verbod gevorderd, nu gericht tegen: “de curator van eiser 1, rechtsopvolger van gedaagde in haar hoedanigheid van voormalig curator van eiser 1, dan wel zijn rechtsopvolgers”.

De rechtbank wijst de incidentele vordering af, zonder toe te komen aan de vraag over de rechtsgeldigheid van het Russische faillissement.

De rechtbank overweegt hiertoe als volgt. Het uitgangspunt is dat een voorlopige voorziening tegen een gedaagde pas mogelijk is nadat die partij in het geding is verschenen of tegen haar verstek is verleend. In de hoofdzaak is gedaagde niet verschenen. Daarnaast is de beslissing tot verstekverlening aangehouden, omdat eiser 1 en 2 geen stukken over hebben gelegd dat de betekening of kennisgeving van de dagvaarding aan de vereisten van artikel 15 lid 1 van het Haags Betekeningsverdrag voldoen.

De rechtbank overweegt voorts, onder verwijzing naar HR 14 december 2007 (ECLI:NL:HR:2007:BB7192), dat artikel 15 lid 3 Haags Betekeningsverdrag de rechter toestaat in spoedeisende gevallen voorlopige maatregelen te treffen tegen een niet-verschenen buitenlandse gedaagde, ook zonder dat vaststaat dat aan de waarborgen van artikel 15 lid 1 is voldaan. Naar het oordeel van de rechtbank geldt dit eveneens wanneer de voorlopige voorziening niet in kort geding maar op grond van artikel 223 Rv in een bodemprocedure wordt gevorderd. In dit geval is de voorlopige voorziening niet opgenomen in de dagvaarding maar in een afzonderlijke akte. Dit maakt volgens de rechtbank – in dit geval – geen verschil, omdat de voorlopige voorziening niet toewijsbaar is.

Gedaagde in de hoofdzaak is namelijk een andere gedaagde dan bij de incidentele vordering. Dat gedaagde is aangeduid als “dan wel rechtsopvolger”, leidt er niet toe dat de rechtsopvolger partij wordt.

Ontslag van een curator vormt weliswaar een grond voor schorsing van het geding op grond van artikel 225 lid 1 onder c Rv, nu een curator door ontslag zijn procesvertegenwoordigingsbevoegdheid verliest en bij opvolging sprake is van een mogelijke partijwisseling. Deze schorsing treedt echter niet van rechtswege in; zij dient uitdrukkelijk bij akte te worden ingeroepen. Uit het bericht van de advocaat van eiser 1 en eiser 2 volgt dat zij dit niet hebben beoogd en ook niet alsnog wensen. De opvolgend curator is daardoor geen partij geworden.

De incidentele vordering wordt afgewezen.

A.M.H. Nolte, juli 2026

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 17-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:6235

Zaaknummer: C/13/785683 / HA ZA 26-301

Rechters: J.T. Kruis

Advocaten: N. Overeem

Wetsartikelen: 223 Rv, 225 Rv en 15 lid 3 Haags Betekeningsverdrag

RECHTSPRAAK

Curator schiet tekort in eigen verplichting om administratie veilig te stellen. Met wenk

De rechtbank wijst de vordering tot bestuurdersaansprakelijkheid voor het boedeltekort af, omdat de curator onvoldoende heeft onderbouwd dat de gemaakte verwijten een belangrijke oorzaak zijn van het faillissement. Daarbij draait een cruciale overweging niet om het gedrag van de bestuurder, maar om een door de curator zelfgemaakte fout: hij weigerde zijn eigen toegang tot de digitale boekhouding en verwarde de administratieplicht van de bestuurder met zijn eigen verplichting om de administratie veilig te stellen.

Gedaagde is enig aandeelhouder en bestuurder van de vennootschap, die op 13 augustus 2024 failliet werd verklaard nadat pensioenpremies onbetaald waren gebleven. De vennootschap dreef een schoonmaakbedrijf. De curator vorderde primair bestuurdersaansprakelijkheid voor het volledige boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW. Na een verstekvonnis waarin deze vorderingen volledig werden toegewezen, stelde gedaagde verzet in.

Aan de primaire vordering legde de curator twee verwijten ten grondslag: schending van de administratieplicht en onrechtmatige onttrekkingen van in totaal € 15.440.

Het eerste verwijt sneuvelt vanwege het volgende. Gedaagde bleek de administratie van de gefailleerde vennootschap bij te houden in het online boekhoudprogramma Exact. Exact bood de curator kosteloos toegang aan via haar eigen curatorprocedure, maar de curator weigerde dit en stuurde er in plaats daarvan op aan dat gedaagde zelf toegang kreeg en kopieën zou aanleveren. De rechtbank oordeelt dat de curator daarmee "de administratieplicht, die inderdaad (enkel) op de bestuurder rust, verwart met de verplichting om die administratie voor de curator toegankelijk te maken." (r.o. 4.12). "Pas nadat de curator de online administratie, waarvoor gedaagde hem toegang heeft geboden, heeft onderzocht, kan hij concluderen of gedaagde als bestuurder heeft voldaan aan zijn verplichtingen op grond van artikel 2:10 BW." (r.o. 4.12).

Het tweede verwijt betreft de onttrekkingen. De curator argumenteert dat de gedaagde onrechtmatig geld heeft onttrokken dan wel dat hij onrechtmatig selectieve betalingen heeft verricht. Hoewel de curator de geldstromen vanuit de vennootschap naar de bankrekening ten name van de gedaagde inzichtelijk heeft gemaakt, heeft de curator onvoldoende gesteld dat die onttrekkingen een belangrijke oorzaak zijn van het faillissement. Volgens de rechtbank is gelet op het relatief beperkte bedrag van de onttrekkingen, namelijk € 15.440, niet zonder meer aannemelijk dat de onttrekkingen een belangrijke oorzaak zijn van het faillissement.

De subsidiaire vorderingen van de curator op grond van artikel 2:9 BW en 6:162 BW, eveneens gericht op het boedeltekort, worden om dezelfde reden afgewezen: de curator heeft niet (voldoende) toegelicht dat die hebben geleid tot het faillissement van de vennootschap.

De meer subsidiaire vorderingen worden grotendeels wél toegewezen. De betalingen van € 4.310 aan gedaagde zelf en € 11.130 aan een derde, beide verricht zonder rechtsgrond terwijl het faillissement al was aangevraagd, zijn onrechtmatig, omdat deze de begunstigden hebben bevoordeeld ten nadele van de schuldeisers van de vennootschap.

Wenk

Deze uitspraak illustreert een valkuil die curatoren bij digitale boekhoudsystemen kunnen tegenkomen: het verwarren van de administratieplicht van de bestuurder met de eigen onderzoeksplicht van de curator. Zodra de bestuurder toegang tot de online administratie heeft geboden of laten bieden, rust op de curator zelf de taak om die administratie veilig te stellen — zo nodig met hulp van een deskundige dan wel de leverancier van de boekhoudsoftware. Door dat aanbod te weigeren en in plaats daarvan van de bestuurder te verlangen dat deze zelf een kopie zou aanleveren, keerde de curator in kwestie de bewijslast feitelijk om.

Voor de praktijk betekent dit: aanvaard toegang die door of namens de bestuurder tot een cloudadministratie wordt aangeboden, onderzoek deze zelf als curator actief, desnoods met externe IT- of forensisch-technische ondersteuning ten laste van de boedel. Pas na eigen onderzoek van de aangeboden administratie kan de curator concluderen of aan artikel 2:10 BW is voldaan. Zonder dat onderzoek kan de curator zich niet zonder meer beroepen op het bewijsvermoeden van artikel 2:248 lid 2 BW.

Het komt vaak voor dat een eerste beoordeling van de beschikbare, bijgehouden boekhouding aantoonde dat aan de boekhoudplicht van artikel 2:10 BW is voldaan. Aan de eisen van artikel 2:10 BW is voldaan indien de boekhouding van een zodanig niveau is dat men snel inzicht kan krijgen in de debiteuren- en crediteurenpositie op enig moment en deze posities en de stand van de liquiditeiten gezien de aard en omvang van de onderneming een redelijk inzicht geven

in de vermogenspositie (HR 11 juni 1993, ECLI:NL:HR:1993:ZCo994, *Brens q.q./Sarper*).

Wanneer het, vanwege de aard van de activiteiten van een onderneming van de gefailleerde vennootschap of de branche waarin deze zit, noodzakelijk is om de aan de boekhouding onderliggende administratie te beoordelen, dan zal de curator ook deze als eerste bij de bestuurder moeten opvragen. Een businesssoftwareleverancier zoals Exact (Online) beschikt bijvoorbeeld niet over de onderliggende administratie, zoals facturen, declaraties en/of schriftelijke overeenkomsten, op basis waarvan betalingen worden gedaan die vervolgens financieel worden verantwoord in de digitale boekhouding. Die onderliggende administratie dient de curator net zo goed veilig te stellen door de bestuurder te verzoeken tot terbeschikkingstelling van de onderliggende administratie. Curatoren doen er verstandig aan om niet alleen de bestuurders te wijzen op de plicht tot verstrekking van de boekhouding en de daaraan onderliggende administratie van de gefailleerde vennootschap (ex art. 105a Fw), maar ook — bij betrokkenheid van een (software)leverancier voor een online boekhoudprogramma — de desbetreffende softwareleverancier aan te schrijven met het verzoek tot inzage of verstrekking van een back-up van de digitale boekhouding.

E. Ayerdem, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 08-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:8315

Zaaknummer: C/15/362363

Rechters: J. van der Kluit

Advocaten: H.W.E. Vermeer en M.T.W. Wijling

Wetsartikelen: 105a Fw, 2:10 BW, 2:248 lid 2 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Faillissement na verzet vernietigd, niet summierlijk gebleken van vordering pensioenfonds

In eerste aanleg is de schuldenaar failliet verklaard op verzoek van een bedrijfstakpensioenfonds. De curator en de schuldenaar hebben overzichten van het pensioenfonds overgelegd waaruit lijkt te volgen dat het pensioenfonds geen vordering meer heeft op de schuldenaar. De rechtbank oordeelt daarom dat het vorderingsrecht van het pensioenfonds 'in het licht van het karige en nauwelijks onderbouwde faillissementsverzoek' niet summierlijk vaststaat en wijst het faillissementsverzoek naar aanleiding van het verzet af.

Een natuurlijke persoon komt in verzet tegen zijn faillietverklaring. Het faillissement is uitgesproken op verzoek van de Stichting Bedrijfstakpensioenfonds voor het Beroepsvervoer over de Weg. In oktober 2025 is de schuldenaar al eens failliet verklaard op verzoek van het pensioenfonds. Toen is het faillissement vernietigd nadat verzet is ingesteld, omdat de vorderingen van het pensioenfonds waren voldaan.

Het pensioenfonds vraagt nu het faillissement aan voor pensioenverplichtingen over de maanden juni t/m augustus 2025. De schuldenaar voert aan dat het pensioenfonds achteraf heeft vastgesteld dat hij geen personeel in dienst had, zodat het pensioenfonds op dit moment geen vordering meer heeft. Het pensioenfonds handhaaft desondanks het faillissementsverzoek.

De rechtbank overweegt dat de facturen die ten grondslag zijn gelegd aan het faillissementsverzoek zijn gecrediteerd. De overzichten van het pensioenfonds waaruit dit blijkt, die door de curator en de schuldenaar over zijn gelegd, geven geen inzicht in de wijze waarop de gecrediteerde vorderingen zijn verwerkt. Zonder nadere toelichting lijkt er geen vordering van het pensioenfonds meer te zijn. De rechtbank oordeelt daarom dat het vorderingsrecht van het pensioenfonds 'in het licht van het karige en nauwelijks onderbouwde faillissementsverzoek' niet summierlijk vaststaat en wijst het faillissementsverzoek naar

aanleiding van het verzet af. Het pensioenfonds wordt veroordeeld in de faillissementskosten.

H.J. de Kloe, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 28-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:4853

Zaaknummer: C/16/26/137 F

Rechters: C.J. Hofman

Advocaten: M. Kumar en S.K. Tuithof

Wetsartikelen: 8 lid 2 Fw

RECHTSPRAAK

Hof spreekt faillissement uit van Na Brasa

De vordering van een van de verzoeksters is gemotiveerd betwist, maar van het vorderingsrecht van de andere verzoekster is summierlijk gebleken. Omdat ook is voldaan aan de andere voorwaarden voor de faillietverklaring, spreekt het hof het faillissement uit van Na Brasa Kijkduin B.V.

Twee vennootschappen, De Kijkduinse Ontwikkelingsmaatschappij B.V. ('KOM') en De Kijkduinse Retail Ontwikkelingsmaatschappij B.V. ('KROM'), hebben het faillissement aangevraagd van Na Brasa Kijkduin B.V. ('Na Brasa'). De rechtbank heeft het verzoek afgewezen, omdat niet summierlijk is gebleken van het vorderingsrecht van verzoeksters. Hierop hebben KOM en KROM hoger beroep ingesteld.

Het hof overweegt dat KROM een vordering heeft in verband met een huurachterstand. Na Brasa is tot opschorting van de betaling van huur overgegaan en betwist de vordering van KROM, omdat geen passend afzuigkanaal zou zijn aangebracht. Het hof oordeelt, net als de rechtbank, dat vanwege het gemotiveerde verweer van Na Brasa niet summierlijk is gebleken van het vorderingsrecht van KROM.

Dat is voor KOM echter anders. KOM is een andere rechtspersoon en heeft een vordering van meer dan € 200.000 uit hoofde van een geldlening ten behoeve van de afbouw van de door Na Brasa gehuurde unit. Tegenover KOM kan Na Brasa zich niet beroepen op opschorting. Gebleken is dat Na Brasa ook andere schuldeisers, waaronder Collin Crowdfunding N.V., Heineken en de gemeente Den Haag, onbetaald laat. Omdat Na Brasa ook overigens verkeert in de toestand van te hebben opgehouden met betalen, spreekt het hof het faillissement uit.

H.J. de Kloe, augustus 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 16-07-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:2463

Zaaknummer: 200.369.723/01

Rechters: C.J. Verduyn, H.J. van Harten en A.J. Swelheim

Advocaten: D.L.A. van Voskuilen en R.M. van der Zwan

Wetsartikelen: 9 lid 1 Fw

RECHTSPRAAK

WHOA. Afkondiging afkoelingsperiode en ambtshalve aanstelling observator

***Toewijzing afkoelingsperiode voor kortere duur dan is verzocht.
Aanstelling observator met specifieke taken met het oog op de belangen van de schuldeisers.***

Inleiding

Deze WHOA-uitspraak vormt de eindbeslissing op een verzoek tot afkondiging van een afkoelingsperiode, die eerder bij wijze van tijdelijke voorziening werd afgekondigd (ECLI:NL:RBROT:2026:9173). De verzoekende onderneming ('verzoekster') exploiteert een kennis- en innovatiecentrum en is vanwege het uitblijven van betaling door haar debiteuren, in combinatie met hoge exploitatiekosten, in financiële problemen geraakt.

Onderbouwing afkoelingsverzoek

Een afkoelingsperiode is noodzakelijk om een reorganisatieakkoord tot stand te brengen, nu het faillissement van verzoekster door een van haar schuldeisers ('belanghebbende') is aangevraagd. Verzoekster stelt een levensvatbare onderneming te drijven, onder verwijzing naar haar positieve resultaten over de eerste maanden van 2026 en haar substantiële debiteurenportefeuille. Een akkoord is in het belang van de schuldeisers, omdat de opbrengst van de activa in een gedwongen liquidatie aanzienlijk lager ligt. Zowel het akkoord als de lopende verplichtingen worden gefinancierd uit de aflossing van debiteuren en de verkoop van een bedrijfspand met overwaarde van de aandeelhouder van verzoekster.

Zienswijze belanghebbende

Belanghebbende meent dat het verzoek moet worden afgewezen. De WHOA-toestand doet zich niet voor, nu verzoekster niet in staat is aan haar lopende verplichtingen te voldoen. Ter illustratie van de structurele aard van de liquiditeitsproblemen wijst belanghebbende op een reeks gebeurtenissen waaruit blijkt dat verzoekster haar verplichtingen jegens diverse partijen al geruime tijd niet nakomt. Een afkoelingsperiode zal dus leiden tot een verslechtering van de

verhaalspositie van de gezamenlijke schuldeisers. Ook plaatst belanghebbende vraagtekens bij de inbaarheid van de debiteurenvorderingen. Tot slot stelt zij beter af te zijn in een faillissement, nu zij de onderhuurovereenkomst direct kan opzeggen, hetgeen een boedelvordering oplevert. Mocht de rechtbank Rotterdam het afkoelingsverzoek toewijzen, dan verzoekt belanghebbende de rechtbank om een herstructureringsdeskundige aan te wijzen.

Beoordeling

Hoewel de rechtbank vraagtekens plaatst bij de mate waarin de lopende verplichtingen tijdens een afkoelingsperiode kunnen worden voldaan, worden de negatieve effecten ondervangen door de substantiële vastgoedportefeuille van de aandeelhouder. Een afkoelingsperiode is in het belang van de gezamenlijke schuldeisers, nu summierlijk is gebleken dat een akkoord tot een hogere uitkering leidt dan een faillissement. Ook belanghebbende wordt niet wezenlijk geschaad, nu niet is gebleken dat zij op korte termijn een nieuwe huurder zou kunnen aantrekken en evenmin dat zij – of de overige concurrente schuldeisers – in een faillissement een uitkering kan verwachten. De rechtbank wijst het verzoek toe voor een kortere duur (twee maanden) dan verzocht (vier maanden) en stelt een observator aan. Voor aanwijzing van een herstructureringsdeskundige ziet zij geen ruimte, nu niet is gebleken dat de belangen van de schuldeisers daarbij zijn gediend.

E. Dogan, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 02-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:9155

Zaaknummer: HO RK 26/308

Rechters: C.G.E. Prenger, J.C.A.T. Frima en P.J. Neijt

Advocaten: M. Kooiman

Wetsartikelen: 376 Fw en 370 lid 1 Fw

RECHTSPRAAK

Zoon is geen huur of gebruiksvergoeding verschuldigd aan de curator van zijn vader

De kantonrechter oordeelt dat de zoon niet met zijn vader heeft afgesproken dat hij huur zou betalen voor het verblijf in de woning van de vader. De zoon is ook niet ongerechtvaardigd verrijkt door het gratis verblijf in deze woning. Wel wordt de zoon veroordeeld tot terugbetaling van een schenking die binnen een jaar voor de faillietverklaring is verricht.

De curator van een natuurlijke persoon voert een procedure tegen de zoon van de failliet. In de eerste plaats vordert de curator huur of een gebruikersvergoeding, omdat de zoon voorafgaand aan de faillietverklaring woonde in de woning van de failliet. Ten tweede vordert de curator terugbetaling van een vernietigbare schenking.

Volgens de curator is de zoon sinds zijn achttiende verjaardag 43 maanden € 500 per maand huur verschuldigd. De kantonrechter overweegt dat de zoon vanaf zijn veertiende in de woning verblijft. De vader verbleef toen, en in ieder geval ook toen de zoon meerderjarig werd, in de woning. Het is naar het oordeel van de rechter niet gebruikelijk dat een ouder huur vraagt van een minderjarig inwonend kind. Het is ook niet gebruikelijk dat een ouder huur gaat verlangen vanaf het moment dat het kind meerderjarig wordt. De zoon heeft ook nooit huur betaald aan zijn vader. Weliswaar heeft de zoon op advies van zijn vader aan de curator meegedeeld dat hij huurder was omdat hij bang was anders uit de woning te worden gezet, maar daaruit volgt nog niet dat de zoon de woning daadwerkelijk huurde. Ook andere omstandigheden leiden niet tot deze conclusie.

De zoon is ook geen gebruikersvergoeding verschuldigd uit hoofde van ongerechtvaardigde verrijking. Het staat een vader vrij zijn zoon gratis onderdak te geven. Wellicht was hij daartoe zelfs gehouden op grond van zijn onderhoudsplicht. De curator heeft onvoldoende gemotiveerd dat het gratis verblijf in de woning op enig moment als gevolg van de faillietverklaring als ongerechtvaardigd moet worden aangemerkt.

De vordering van de curator in verband met de schenking wordt wel toegewezen. Binnen een jaar voor de faillietverklaring heeft de vader ruim € 3.000 overgemaakt naar de zoon met als omschrijving 'schenking'. De kantonrechter oordeelt dat het beroep van de curator op de faillissementspauliana slaagt. De zoon verweert zich nog met verklaringen over de aard van de betaling, maar vanwege de inconsistentie van de verklaringen die zijn afgelegd verwerpt de rechter dit verweer.

Het vonnis wordt uitvoerbaar bij voorraad verklaard, maar de curator moet vanwege het restitutierisico bij eventuele vernietiging van het vonnis in hoger beroep een bankgarantie stellen als hij het vonnis ten uitvoer legt. De zoon wordt veroordeeld in de buitengerechtelijke incassokosten, de proceskosten worden gecompenseerd.

H.J. de Kloe, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 14-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:4561

Zaaknummer: 12140745 \ CV EXPL 26-825

Rechters: H.J. Berends

Advocaten: C. ter Braak en R. Dufour

Wetsartikelen: 6:212 BW

RECHTSPRAAK

Afwijzing faillissementsverzoek: steunvordering te laag en voorgestelde betalingsregeling voldoet

Naar het oordeel van de rechtbank is onvoldoende aannemelijk dat de schuldenaar in de faillissementstoestand verkeert. Hiervoor is de steunvordering te laag en met de voorgestelde betalingsregeling wordt de schuld binnen een redelijke termijn afgelost.

De stichting Bedrijfstakpensioenfonds voor het Kappersbedrijf vraagt het faillissement aan van een vennootschap. De vordering van het pensioenfonds bedraagt ruim € 8.000, maar de aangevoerde steunvordering bedraagt slechts € 250. Nadat een eerdere betalingsregeling van € 3.000 per maand niet werd nagekomen, stelt de schuldenaar een betalingsregeling voor van € 1.500 per maand. Het pensioenfonds is hiermee niet akkoord gegaan.

De rechtbank wijst het faillissementsverzoek af. Gelet op de hoogte van de steunvordering en het betalingsvoorstel van de schuldenaar, is onvoldoende aannemelijk dat de schuldenaar in de faillissementstoestand verkeert. Als het betalingsvoorstel zou worden aanvaard, wordt de schuld van de schuldenaar binnen een redelijke termijn betaald.

H.J. de Kloe, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:4530

Zaaknummer: C/16/610229 / FT RK 26/177

Rechters: P.J. Neijt

Advocaten: M.H. Remmink

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Verzoekster niet-ontvankelijk in faillissementsverzoek en verzoek heropening vereffening

De rechtbank oordeelt allereerst dat verzoekster per saldo geen vordering heeft, omdat zij haar vermeende vordering volledig kan verrekenen met haar schuld. Daarnaast is het verzoek ingegeven door de wens te weten aan wie bevrijdend betaald moet worden. Dat is geen vereffeningsbelang. Verzoekster wordt daarom niet-ontvankelijk verklaard in haar verzoek.

Een natuurlijke persoon vraagt primair om een faillissement en subsidiair om heropening van de vereffening van een vennootschap ('de vennootschap') die in 2012 failliet is verklaard. In januari 2020 is dit faillissement geëindigd door het verbindend worden van de (slot)uitdelingslijst.

Verzoekster heeft, als particulier woningkoper, een appartement gekocht van de vennootschap. Bij de koop is een kortingsregeling overeengekomen die inhoudt dat de koper een korting zou krijgen die (deels) zou vervallen als het appartement zou worden doorverkocht. De toekomstige vordering op verzoekster uit hoofde van deze regeling is gecedeerd aan een derde (gelieerde) partij. Inmiddels is het appartementsrecht verkocht en heeft de notaris een bedrag van bijna € 60.000 in depot gestort in verband met de beschreven regeling.

Verzoekster vraagt het faillissement of de heropening van de vereffening aan, omdat zij niet weet aan wie zij bevrijdend moet betalen. Aan de cessie kleven volgens verzoekster ernstige gebreken en de cessie is vatbaar voor vernietiging op grond van pauliana. Volgens verzoekster is sprake van oneerlijke handelspraktijken en wil zij haar vordering uit dien hoofde verrekenen met de vermeende vordering uit de kortingsregeling.

De rechtbank overweegt dat verzoekster per saldo geen vordering heeft, omdat haar (vermeende) vordering volledig kan worden verrekend met de schuld uit hoofde van de kortingsregeling en verzoekster heeft laten weten ook te zullen verrekenen. Het belang om te

weten aan wie bevrijdend betaald moet worden is geen belang waarvoor de vereffening moet worden ingezet. Hiervoor moet naar het oordeel van de rechtbank een andere rechtsingang worden gevolgd, bijvoorbeeld een verklaring voor recht-procedure. De rechtbank verklaart verzoekster niet-ontvankelijk in haar verzoek.

H.J. de Kloe, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 14-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:8480

Zaaknummer: C/15/377528 / FT RK 26/128

Rechters: W.S.J. Thijs

Advocaten: J.C. Tomson

Wetsartikelen: 2:23c BW

RECHTSPRAAK

Deurwaarder krijgt waarschuwing opgelegd vanwege oneigenlijke drukuitoefening faillissementsaanvraag

Naar het oordeel van de notaris- en gerechtsdeurwaarderskamer bij het Hof Amsterdam heeft een gerechtsdeurwaarder gedreigd met een faillissementsaanvraag en het faillissement als zekerheid gepresenteerd, terwijl het niet aannemelijk was dat het faillissement ook zou worden aangevraagd en uitgesproken.

De notaris- en gerechtsdeurwaarderskamer bij het Hof Amsterdam oordeelt over een klacht dat een gerechtsdeurwaarder oneigenlijke druk heeft uitgeoefend bij de aankondiging van een faillissement. De klacht wordt gegrond verklaard. De deurwaarder heeft voor een vordering van € 206,96 (inclusief verhoging met incassokosten en wettelijke rente) een faillissementsaanvraag aangekondigd. In die aankondiging is, zo overweegt de kamer, het faillissement als een zekerheid gepresenteerd. In de brief stond onder meer: 'Een en ander zal conform de Faillissementswet plaatsvinden. Een curator zal worden aangesteld en deze zal een staat van baten en schulden opmaken. (...) Daarnaast zal uw faillissement openbaar worden gemaakt middels publicatie in de Staatscourant en een door de rechter-commissaris aan te wijzen landelijk dagblad.'

In artikel 3.6 van de Gerechtsdeurwaardersverordening (Gdv) staat dat een deurwaarder geen druk uitoefent door maatregelen aan te kondigen die voor het beoogde doel in redelijkheid niet worden getroffen. In artikel 3 van de Regeling kwaliteit incassodienstverlening (Rki) is opgenomen dat een deurwaarder geen oneigenlijke druk mag uitoefenen door te dreigen met maatregelen die niet of nog niet kunnen of zullen worden genomen. Naar het oordeel van de kamer is in strijd hiermee gehandeld. De kamer acht het niet aannemelijk dat voor een vordering van iets meer dan € 200, terwijl geen steunvordering is aangevoerd, het faillissement zou worden aangevraagd en uitgesproken. De feitelijke gang van zaken laat dit ook zien: nadat betaling is uitgebleven, is het faillissement niet aangevraagd.

De kamer legt de maatregel van waarschuwing op en veroordeelt de deurwaarder in de kosten van de procedure van in totaal € 3.200.

H.J. de Kloe, augustus 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1998

Zaaknummer: 200.360.328/01

Rechters: J.C.W. Rang, H.T. van der Meer en A.W. Jongbloed

Advocaten: A.J. Moerman

Wetsartikelen: 3.6 Gdv en 3 Rki

RECHTSPRAAK

Toewijzing faillissementsaanvraag: pluraliteit volgt uit jaarrekening 2024

De aanvrager kan geen concrete steunvordering opvoeren, maar de rechtbank oordeelt dat de pluraliteit kan worden afgeleid uit andere bijkomende omstandigheden. De rechtbank spreekt het faillissement uit.

Een bv vraagt het faillissement aan van een andere bv. Verzoekster legt een vordering met een hoofdsom van ongeveer € 2.200 ten grondslag aan de aanvraag. Deze vordering vloeit voort uit een verstekvonnis. Partijen hebben een betalingsregeling afgesproken van € 250 per twee weken, maar die regeling is niet nagekomen. Ook heeft de deurwaarder niemand aangetroffen op het woonadres van de schuldenaar. De aanvrager kan geen concrete steunvordering opvoeren, maar stelt dat uit de jaarrekening over 2024 blijkt dat het eigen vermogen negatief is en dat er meer schuldeisers zijn. De rechtbank volgt het beoog van de aanvrager dat de pluraliteit van schuldeisers kan worden afgeleid uit de hiervoor genoemde andere bijkomende omstandigheden en spreekt, omdat ook aan de andere voorwaarden voor de faillietverklaring is voldaan, het faillissement uit.

H.J. de Kloe, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 09-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:4523

Zaaknummer: C/16/26/233 F

Rechters: P.J. Neijt

Advocaten: S.A.C.A. van Vloten

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Ten onrechte verwijzing naar renvooiprocedure

Omdat al een procedure aanhangig was bij de rechtbank Midden-Nederland, verklaart de rechtbank Den Haag zich onbevoegd nadat de rechter-commissaris partijen heeft verwezen naar de renvooiprocedure. De procedure moet bij de rechtbank Midden-Nederland worden voortgezet.

Relined B.V. heeft een vordering ingediend in het faillissement van een vennootschap. Die vordering is kennelijk door een schuldeiser op de verificatievergadering betwist, waarop de rechter-commissaris partijen heeft verwezen naar de renvooiprocedure bij de rechtbank Den Haag. Uit de overgelegde stukken volgt dat er al een procedure aanhangig was bij de rechtbank Midden-Nederland. Die procedure is op grond van artikel 29 Fw geschorst, om bij betwisting op de verificatievergadering te worden voortgezet. De procedure is daarom ten onrechte verwezen naar de renvooiprocedure bij de rechtbank Den Haag. De rechtbank Den Haag verklaart zich daarom onbevoegd, verwijst de zaak naar de rolzitting van de rechtbank Midden-Nederland en wijst partijen erop dat het geheven griffierecht wordt teruggestort.

H.J. de Kloe, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 10-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:18515

Zaaknummer: C/09/705838 / HA ZA 26-521

Rechters: S.M. de Bruijn

Advocaten: R. Dijkema

Wetsartikelen: 29 Fw en 122 Fw

RECHTSPRAAK

Eindvonnis rechtbank na antwoord op prejudiciële vragen Hoge Raad wettelijke rente en wettelijke verhoging loon

De rechtbank wijst eindvonnis en verklaart conform de uitspraak van de Hoge Raad voor recht dat de wettelijke rente een concurrente boedelvordering is, de wettelijke verhoging een preferente boedelvordering en dat de curator gehouden is uit eigen beweging werknemers te wijzen op hun aanspraak op de boedel uit hoofde van de wettelijke rente en wettelijke verhoging.

Nadat de Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2026:239, INS 2026-0040) naar aanleiding van prejudiciële vragen onder meer heeft geoordeeld dat wettelijke rente over loon dat is verschuldigd na de faillietverklaring een concurrente boedelschuld is en de wettelijke verhoging ex artikel 7:625 BW voor het loon na de faillietverklaring in beginsel is verschuldigd als preferente boedelvordering, wijst de rechtbank eindvonnis. In het eindvonnis wordt voor recht verklaard dat de wettelijke rente een concurrente boedelvordering is, de wettelijke verhoging een preferente boedelvordering en dat de curator gehouden is uit eigen beweging werknemers te wijzen op hun aanspraak op de boedel uit hoofde van de wettelijke rente en wettelijke verhoging. De vraag komt nog op of er grond is voor matiging als bedoeld in de laatste volzin van artikel 7:625 lid 1 BW. De Hoge Raad heeft de mogelijkheid hiertoe opengelaten. De rechtbank gaat op dit twistpunt niet in, omdat hierop geen vordering is gericht.

H.J. de Kloe, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 17-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:5772

Zaaknummer: C/03/320026 / HA ZA 23-297

Rechters: I.R.A. Timmermans-Vermeer

Advocaten: H.C.S. van Deijk-Amzand en T.T. van Zanten

Wetsartikelen: 6:119 BW, 7:625 BW en 40 Fw

RECHTSPRAAK

Uitwinning borgtocht niet onrechtmatig: bank hoefde geen pandrecht op IE-rechten te vestigen om vordering op borg te verkleinen

Een bank spreekt de borg tot betaling aan, maar deze weigert te betalen. In appèl voert de borg aan dat de bank onjuiste vermogensinformatie gaf bij het leggen van beslag en haar zorgplicht schond door geen aanvullende zekerheden te bedingen.

Een medebestuurder/aandeelhouder ('de borg') heeft zich jegens de bank borg gesteld voor de nakoming van de verplichtingen van een onderneming. Na het faillissement van de onderneming spreekt de bank de borg aan voor de openstaande vordering van de onderneming. Noch de betalingsaanzeggingen, noch de gesprekken over een minnelijke regeling leiden tot resultaat. Daarom gaat de bank over tot uitwinning van de borgtocht. Op grond van een beschikking van de Belgische beslagrechter wordt in België beslag gelegd op de roerende goederen van de appellant en wordt een gerechtelijke bewaarder aangesteld. Twee weken later eindigt de gerechtelijke bewaarneming en worden de goederen aan de borg geretourneerd. De bank heeft de borg in België gedagvaard. Vervolgens komen partijen in een forumkeuzeovereenkomst overeen de procedure in België te beëindigen en het geschil voor te leggen aan de rechtbank Amsterdam. In eerste aanleg heeft de rechtbank geoordeeld dat de borg gehouden is het bedrag uit de borgtochtovereenkomst aan de bank te betalen.

In hoger beroep voert de borg onder meer aan dat de beslaglegging onrechtmatig was, omdat de bank de Belgische beslagrechter onjuist en onvolledig heeft voorgelicht over zijn vermogenspositie. Het hof verwerpt deze grief. Tegen de achtergrond dat de bank de borg meermaals heeft aangeschreven en de derdenbeslagen bij de grootste banken van België geen doel hebben getroffen, is dit niet misleidend. Dat de bank niet onder zichzelf beslag heeft gelegd, doet daaraan niet af, omdat de borg daar geen noemenswaardige tegoeden aanhield. De omstandigheden die in het beslagrekest zijn genoemd, zijn dan ook niet misleidend, aldus het hof. Dat de bank niet heeft vermeld dat de borg mogelijk meer verhaalsvermogen heeft, leidt evenmin tot een andere conclusie. Het stond de bank vrij om, nu de borg niet betaalde,

een bewarende maatregel te treffen uit hoofde van de borgtochtovereenkomst.

Ook het betoog dat de borg schade heeft geleden doordat bij de beslaglegging zaken zijn beschadigd of verdwenen, faalt. Bij onzorgvuldige of onrechtmatige beslaglegging dient de borg in beginsel de deurwaarder aan te spreken, niet de bank.

Verder betoogt de borg dat de bank haar zorgplicht heeft geschonden jegens hem door geen pandrecht op de IE-rechten van de hoofdschuldenaar te bedingen. Volgens de borg zijn die rechten waardevol en mocht hij ervan uitgaan dat de bank daarop een zekerheid zou vestigen. Het hof volgt dit betoog van de borg niet. De bank is op grond van haar zorgplicht niet jegens een borg gehouden om alle andere mogelijke zekerheden te vestigen. De kredietgever en -nemer zijn vrij te bepalen welke zekerheden worden gevestigd. Wie bereid is zich borg te stellen, moet zelf nagaan welke zekerheden zijn gevestigd en op basis daarvan een eigen afweging maken. Door de borgtochtovereenkomst te tekenen heeft de borg verklaard dat hij op de hoogte was van de door de bank bedongen zekerheden. Zelfs als er een pandrecht gevestigd zou zijn geweest op de IE-rechten als extra zekerheid, stond het de bank vrij om de borg aan te spreken uit hoofde van de borgtochtovereenkomst.

Ook de overige grieven treffen geen doel.

M. Pinar, augustus 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1832

Zaaknummer: 200.351.820/01

Rechters: M.M. Kruithof, M.A.M. Vaessen en A.C. van Schaick

Advocaten: J.G.M. Roijers en J.W. Achterberg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Faillissementsverzoek OM wegens openbaar belang toegewezen bij cryptoplatform Knaken

Het OM verzoekt om redenen van openbaar belang om het faillissement van cryptoplatform Knaken en een daaraan gelieerde stichting, in verband met een dekkingstekort van ongeveer € 7 miljoen. De rechtbank oordeelt dat er sprake is van openbaar belang als bedoeld in artikel 1 lid 2 Fw. Daarbij weegt mee dat er sprake is van een groot aantal klanten (ongeveer 30.000), een aanzienlijk dekkingstekort waarvan slechts een deel verklaard kan worden en een informatieachterstand bij zowel klanten als certificaathouders. Ook acht de rechtbank van belang dat klanten niet zijn geïnformeerd, geen toegang hebben tot hun accounts en via de website worden ontmoedigd om actie te ondernemen. Het voorgestelde afwikkelingsplan is onvoldoende, omdat juist onafhankelijk onderzoek nodig is naar de oorzaak van het tekort en eventuele verhaalsmogelijkheden. Omdat ook aan de andere voorwaarden is voldaan, spreekt de rechtbank de faillissementen uit.

Het Openbaar Ministerie (OM) verzoekt om de faillietverklaring van cryptoplatform Knaken Cryptohandel B.V. en de daaraan gelieerde Stichting Knaken Payments. Het OM verzoekt dit om redenen van openbaar belang (art. 1 lid 2 Fw). Volgens het OM ontbreekt € 7 miljoen van de tegoeden, zijn de 30.000 klanten niet geïnformeerd over dit dekkingstekort en hebben zij ook geen toegang meer tot het handelsplatform. Verder is er volgens het OM geen vertrouwen in een afwikkeling door de bestuurder zelf, mede vanwege een lening van € 2,3 miljoen aan een aan hem gelieerde vennootschap en het ontbreken van een sluitende verklaring voor het dekkingstekort.

Knaken betwist dat er sprake is van een openbaar belang. Het zou om minder klanten en een

lager dekkingstekort gaan. Ook zou een eigen afwikkelplan beter passen bij de situatie dan een faillissement. Daarnaast stelt Knaken dat zij niet is opgehouden te betalen, onder andere omdat Knaken op grond van de algemene voorwaarden in uitzonderingsituaties de rechten van klanten kan opschorten. Een dergelijke uitzonderingssituatie doet zich hier voor, aldus Knaken.

De rechtbank oordeelt dat er sprake is van openbaar belang als bedoeld in artikel 1 lid 2 Fw. Daarbij weegt mee dat er sprake is van een groot aantal klanten, een aanzienlijk dekkingstekort waarvan slechts een deel verklaard kan worden en een informatieachterstand bij zowel klanten als certificaa houders. Ook acht de rechtbank van belang dat klanten niet zijn geïnformeerd, geen toegang hebben tot hun accounts en via de website worden ontmoedigd om actie te ondernemen. Het voorgestelde afwikkelingsplan is onvoldoende, omdat juist onafhankelijk onderzoek nodig is naar de oorzaak van het tekort en eventuele verhaalsmogelijkheden.

Ook is summierlijk gebleken dat Knaken verkeert in de toestand dat zij heeft opgehouden te betalen. De klanten hebben volgens de rechtbank vorderingen op de vennootschap en volledige betaling is niet mogelijk. De opschortingsgronden in de algemene voorwaarden zien, aldus de rechtbank, op tijdelijke belemmeringen in de dienstverlening, terwijl hier sprake is van een permanente situatie door het omvangrijke dekkingstekort en de noodzaak tot afwikkeling. De stichting kan haar verplichting om bij faillissement van de vennootschap de equivalente waarde van klanttegoeden uit te keren evenmin nakomen. De rechtbank wijst de verzoeken daarom toe en verklaart beide entiteiten failliet.

S. Zonneveld, juli 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 16-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:9147

Zaaknummer: C/10/26/251 - 252 F

Rechters: J.T.P. Pot

Advocaten: M. van Eersel

Wetsartikelen: 2 lid 1 Fw